

לונדון

סיפור ליום כיפור תשע"ט (מאת: נתאי יחזקאלי)

למחרת, החברה המזהימה שתמיד נמצאת עם השבילי, אפילו שהיא בלונדון
הרחוקה.

זה היה באחד מחופי הים של תל-אביב, לקראת יום כיפור. כמה חודשים אחרי שפגשתי את
שני בתאטרון הבימה ואני והיא הפכנו להיות סוג של "החברים הכי טובים", ממש כמו
אחים.

ראיתי אותה על ספסל שמביט אל הים בזמן השקיעה והסתכלתי עליה. ניגשתי אליה
והתיישבתי לידה.

"את יודעת," אמרתי לה בקול שקט, "הרגע הזה שבו נישקת אז את יעל בתאטרון הבימה,
שגיליתי שאת לסבית, אני עדיין בהלם ממנו".

"עדיין???" היא שאלה, "אנחנו כבר כמה חודשים החברים הכי טובים ועדיין אותו רגע מכניס
אותך להלם שאתה נזכר בו? הרי ראית אותי ואת יעל כל-כך הרבה וגם יצא לך לראות
אותנו לא מעט מתנשקות".

"כן, פשוט אני מניח שזה היה רגע מאוד משמעותי עבורי ולכן עד היום אני זוכר אותו, לא
משנה כמה עברנו מאז ועברנו המון".

שני הביטה בשקיעה, היה נראה שמשוהו יושב עליה והיא לא מספרת. הבטתי בה מתבוננת
בשמש השוקעת ונזכרתי, נזכרתי ברגעים שבהם ראיתי אותה רוקדת כשהיינו בתיכון.
נתתי לה לבהות בשקיעה. היה משהו קסום ברעש הגלים, הבריזה מהים והשמש שמאירה
את פניה.

"את יודעת, אני חייב לך תודה ענקית. הסיפור שלך על המופע ועל איך שכל פעם שדחו
אתכם שיפרתם אותו, עזר לי המון, הסתבר שאת מאוד מאוד צודקת. קצת לפני ראש
השנה קראתי סיפור על הבעל שם-טוב, על מישהו שרצה לעשות את יום כיפור עם הבעל
שם-טוב. הוא דהר על הסוס שלו יום ולילה, עד שהגיע ממש קרוב לעיר שבה היה הבעל
שם-טוב. שם הוא עצר לנוח ולהתפלל והחליט לישון קצת, לנמנם. כשהתעורר גילה כי כבר
בין השמשות (כלומר, שיום כיפור נכנס) והוא צריך לעשות את יום כיפור בשדה. לאחר יום
כיפור, הוא דהר אל הבעל שם-טוב בבכי וכשזה ראה אותו, הוא הסביר לו שזה דווקא היה
טוב ושה מהשמיים שהוא נשאר בשדה כי הוא העלה את תפילת העם שבשדות (כלומר,
את כל התפילות שנשארו בשדה, קרי, התפילות של אלו שלא הגיעו לבית הכנסת). זה פחות
או יותר הסיפור בקצרה, ואחד המסרים שלו הוא שלפעמים אם אנחנו כל-כך קרובים
למטרה, אבל בסוף מפספסים אותה, יכול להיות שיש לכך סיבה, למשל – הגשמנו מטרה
אחרת שלא חשבנו עליה בכלל".

היא המשיכה לבהות בשמש כאילו היא לא הקשיבה, אבל ידעתי שהיא כן.

פתאום היא שולחת אלי יד, מלטפת אותי בכתף, ואז בשנייה אחת היא פתאום מחבקת
אותי ופורצת בבכי.

"שני, הכל בסדר? מה קרה???" הייתי המום. אפילו שהיינו מאוד פתוחים אחד אל השנייה,
אף פעם היא לא בכתה ככה.

"בית-ספר.... להקה.... לונדון...." אלו כמה מהמילים שהצלחתי לשמוע אותה ממלמלת בבכי
כשאנחנו מחובקים והראש שלה על הכתפיים שלי.

אחרי שהיא קצת נרגעה היא הסתכלה עלי בפנים רטובות מדמעות. אף פעם לא הייתה קירבה ופתיחות כזאת גדולה ביני לבניה. יעל בדיוק הגיעה. שני ביקשה ממני לתת להן כמה דקות לבד כי רוצה לדבר איתה על "משהו אישי". יעל באה נתנה לי חיבוק ונישקה ונישקה את שני. ישבתי על ספסל שנמצא מטרים ספורים משם וראיתי אותן מתנשקות. פתאום גם יעל התחילה לבכות. שתיהן בכו ולפני שהספקתי להבין מה קרה יעל נישקה את שני והלכה. היה לי קשה לראות אותה (את שני) בוכה, אז חזרתי לספסל וחיבקתי אותה. "מה שסיפרת על הבעל שם-טוב, זה בדיוק מה שקורה לי, בערך....", היא אמרה כשדמעות על פניה.

"אני...אני...עוזבת ללונדון." אמרה בקול חנוק מדמעות. היה לי קשה מאוד לשמוע את זה, חברה כל-כך טובה, שתמיד שם בשבילי: תומכת, מלמדת, עוזרת ומקשיבה, פתאום מודיעה לי שהיא עוזבת הכל וטסה ללונדון. היא סיפרה לי שהיא התקבלה ללהקה מאוד יוקרתית שם ובתור עבודה הציעו לה ללמד מחול בשני בתי ספר בלונדון.

"אני מבין..." אמרתי לה בקול חלש ועצוב. "אל תהיה עצוב מתוקי." היא אמרה ונתנה לי נשיקה על הלחי, "לא משנה איפה אני אהיה – אתה תמיד תהיה אצלי עמוק בלב." "אבל מה הקשר לסיפור על הבעל שם-טוב?" תהייתי.

"יעל." היא אמרה, "הייתי בטוחה שאנחנו הולכות להתחתן שהיא האחת שלי. כבר קניתי לה טבעת ורציתי להציע לה נישואין בעוד כמה ימים והיא, ככה זה נראה לי, ידעה את זה. היה לנו ברור שאנחנו זוג משמיים. אבל עכשיו, בגלל לונדון נפרדתי ממנה בכאב ובצער רב. בשבילי היא האחת...." היא אמרה והתחילה לבכות שוב, "הייתי בטוחה שזהו, שפספסתי המון אבל הסיפור שלך על הבעל שם-טוב הפיח בי תקווה שאולי זה מלמעלה והייתי צריכה ללמוד משהו מזה."

"אולי, את עוד תראי..." אמרתי לה עם חצי חיוך. "נו, ולמה שהיא לא תבוא איתך ללונדון?" שאלתי כדי להבין למה יעל לא באה איתה.

"היא לא רוצה וגם לא יכולה – אותה לא הזמינו לעבוד שם ולכן היא לא תוכל לעבוד שם." "ולמה שאת לא תישארי?" שאלתי, בתקווה שאולי שני תגיד שיש עוד סיכוי שהיא נשארת בארץ בגלל יעל.

"אתה לא מבין," היא אמרה בבכי, "להצעה כזאת אי אפשר לסרב. זה משהו חלומי. ברגע שאקח את זה, אגיע הרבה יותר גבוה ממה שחשבתי שאגיע" היא אמרה. לקחתי נשימה עמוקה ואמרתי לה: "שני – מה שלא תחליטי – אני איתך!". היא חיבקה אותה ואמרה "אני יודעת מתוק. תודה!" וחיבקה עוד יותר חזק.

ביום הכיפורים ביקשתי מה' שיעשה שהיא תישאר בארץ, אמרתי לו במהלך חלק מהתפילות, שהיא כל-כך יקרה לי וביקשתי ממנו שישאיר אותה בארץ. הסברתי לו כמה היא יקרה לי וכמה היא עזרה בכל-כך הרבה קשיים שהיו לי ואיך היא הייתה שם בשבילי, אז הבקשה היחידה שלי הייתה שהיא תישאר כאן. ביקשתי שיעשה נס או כל דבר רק שהיא תישאר. אחרי כל התפילות וכל החשבון נפש שעשיתי במהלך היום האדיר הזה, בתפילת נעילה, רגע לפני תקיעת השופר אמרתי – **"ריבונו של עולם, שכח בבקשה מכל מה שביקשתי ממך ביום הכיפורים הזה, בבקשה תעשה רק שיהיה לה טוב! לא משנה איפה..."** אמרתי ואז השערים שבשמיים ננעלו. תחושת הקלה הייתה לי אחרי שביקשתי את זה, אפילו שקיוויתי בתוך תוכי לשמוע ממנה שהיא החליטה להישאר...

כשסיפרתי לה את זה שנפגשנו היא חיבקה אותי הסתכלה לי בעיניים ואמרה לי "אתה פשוט מתוק!" והוסיפה – "לא משנה איפה אני אהיה, אני ואתה תמיד נהיה בקשר".

כמה ימים לפני שהיא עזבה באתי להיפרד ממנה. רק אז הפנמתי את זה שזה סופי, שהיא באמת עוזבת ולא ברור לכמה זמן. "תדעי שלא משנה לךמה זמן תסעי, שתחזרי ארצי, אם תחזרי, תמיד יהיה מי שיחכה לך כאן".
"אני יודעת." היא אמרה.

באותו ערב, קצת אחרי שחזרתי הביתה התחלתי לבכות, פתאום זה ממש הכה בי. הבנתי שהיא באמת עוזבת ולא אראה אותה כמו פעם ואולי אאבד אותה, למרות שהיא אמרה שהיא תמיד תהיה שם בשבילי. לא סיפרתי לה את זה כי רציתי שהיא תדע שאני תומך בה ובכל צעד שהיא עושה, וידעתי שזה רק עשוי להעציב אותה.

אחרי כמה ימים, בדיוק שהיא הגיעה ללונדון, שלחתי לה הודעה ובה אמרתי לה שאני עדיין מקווה שהיא עוד תחזור, אבל שתעשה מה שהכי טוב לה ואיחלתי לה מזל טוב על המעבר ועל הדירה החדשה ובעצם – החיים החדשים. היא שלחה לי תמונה של הדירה שלה עם הכתובת וכתבה שאני תמיד מוזמן ויש לה חדר לאורחים כך שאם אני פעם אגיע ללונדון יהיה לי איפה לישון ונטייל ביחד.

גמר חתימה טובה!!

